

Mihailo Kandić

PAVLE BLESIĆ, slike

Galerija Kulturnog centra, novembar 2005.

Proslava decenije rada Kulturnog centra "Laza Kostić" u Somboru započeta je izložbom Pavla Blesića, umetnika čija likovna aktivnost spaja pedesete godine prošlog veka sa, evo tog čuda, počecima novog milenijuma. Tokom svih ovih dugih godina, decenija, ovaj vajar najpre, potom slikar, postajao je legenda Sombora, inače sklonog legendama. Treba samo spomenuti najveću od njih, slikara Milana Konjovića i posetiti njegovu Spomen galeriju pa se uveriti kako ovde legende niču, ne preko noći naravno, decenije kreativnog rada su tome posvećene, ali svakako nastaju i traju.

Elem, Pavle Blesić, Somborac. Najpre vajar, što je manje poznato i ljudima od struke, iako doajen somborskog likovnog kruga zašavši u devetu deceniju. Ima čime da se diči, javnim spomenicima u svom gradu. No, kao slikar je stekao popularnost, ugled, brojne prijatelje, obožavaoce, dobio brojne monografije s tekstovima uvaženih likovnik kritičara i istoričara umetnosti.

S takvom reputacijom i samo otvaranje izložbe, u podne,

18. novembra, neobičnog sata dakle, privuklo je ne samo brojne Somborce, odane umetniku i likovnoj umetnosti uopšte, nego i tehnološko–televizijsku podršku kakva se ne viđa ni na otvaranjima najreprezentativnijih prestoničnih, beogradskih izložbi.

Mit o Blesiću, dakle, nije samo jezička formacija. Ni njegova svežina govornička, ispoljena sa zadivljujućom lakoćom na otvaranju izložbe. Tim više što je imao šta da kaže.

No, tu su njegove slike, odabrane za otpočinjanje svetkovine Kulturnog centra koja će za sedam dana imati književne večeri Matije Bečković, Isidore Bjelice, nekoliko koncerata džez i slične muzike, beogradsku dečiju predstavu. Same pak slike Blesića ne nose mladalački naziv: Tempus fugit – Vreme ističe. Asociraju, neobično rigidno, nestalnost opstanka, istovremeno večnost u nekim drugim relacijama pa i u okvirima nadarenosti kakvo ispoljava danas vremešni umetnik, svestan svih iskušenja trajanja koje on vidi jedino u svome delu. To delo je zasićeno galerijsko–tamnim tonom pozadine iz koje isijava svetlost zaustavljenog časovnika. Skulptor se i ovde ispoljava u slikaru, u trećoj dimenziji, u delovima ražalovanog starog časovnika koji i dalje otkucava iako je u samoj slici otkucaj zamrznut. Postmoderno apsurdno je, dakle, vrlo blisko našem umetniku, u naraciji koja zapravo nema kraja, iako vreme ističe.